

עת"א 8629/09/14 - חן זיו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 8629-09-14 מדינת ישראל נ' זיו(אסיר)
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת מיכל ברנט
המבקש	חן זיו (אסיר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

תחילת ההליך בבקשת המשיבה להורות על המשך החזקתו של המבקש בהפרדה החל מיום 15.9.14 ולמשך 6 חודשים, בהתאם להוראות סעיף 19 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום ובצידו בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

כתב האישום ייחס למבקש עבירות של בידוי ראיות, ידיעות כוזבות, שיבוש מהלכי משפט, השמדת ראיה, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות והדחה בחקירה, וכל זאת במסגרת תיק רצח (בר-נוער, במסגרתו שימש עד מדינה).

המבקש מוחזק בהפרדת יחיד מיום 16.3.14, הוא מוגדר כאסיר התראה, סג"ב וטעון הגנה.

לטענת המשיבה, גורמי המודיעין במחוז מעריכים כי קיימת סכנה ממשית לפגיעה במשיב, והוא ברח מדירת מסתור בעת שהיה תחת השגחה קפדנית.

עוד טענה המשיבה כי התקבל מידע מודיעיני ממנו עולה כי למבקש מעורבות שלילית והוחלפו קללות בינו לבין אסיר אחר.

ביום 16.9.14 התקיים דיון בעניינו של המבקש בפני כבוד השופטת רג'יניאנו. המבקש הודיע כי הוא מעוניין בייצוג הסנגוריה הציבורית והוא מסכים לבקשת ההפרדה.

כבוד השופטת רג'ניאנו הורתה על המשך החזקתו של המבקש בהפרדת יחיד למשך 6 חודשים שמניינם מיום 15.9.14 וקבעה כי במידה והמבקש יפנה בבקשה לדין מחדש בשאלת הפרדה, יקבע מועד מוקדם לדין.

ביום 26.10.14 הוגשה בקשה על ידי המבקש בה עתר לקיים דין חדש בשאלת הפרדה ובהתאם נקבע מועד לדין בבקשתו.

ב"כ המבקש טען כי אין כל טעם וכל עילה להשאיר את המבקש בהפרדה.

סעיף 19ב קובע מפורשות כי עניין הפרדה, החזקת אסיר או עציר בהפרדה, תשמש כמטרה ואמצעי אחרון, בהתקיים אחת מבין העילות. גם אם מדובר במי שמסר מידע כלפי מי שמוגדר כמשפחת פשע, צריך להיות מידע קונקרטי ועובדתי ממשי לסכנה לפגיעה בחייו.

המבקש מוגדר כטעון הגנה א'. על פי פקודת הנציבות טעוני הגנה א', להבדיל מטעוני הגנה ב', צריכים לשהות עם טעוני הגנה א', ולא בהכרח מי שהוגדר כטעון הגנה א' ישהה בהפרדה. הפרדה צריכה להעשות רק לאחר ששב"ס מיצה את כל האפשרויות הקיימות, וזה לא נעשה.

באשר להגדרתו כסג"ב, המבקש לא שהה תחת משמורת חוקית ולא ברח ממקום שהוא היה אמור לשהות בו באופן חוקי. היה הסכם עם המדינה שהוא לא יכול לצאת מהבית אבל עדיין לא מדובר על משמורת חוקית.

בשלב זה של הדיון הצעתי לצדדים לבחון אפשרות לשלב את המבקש בהפרדה זוגית ולדחות את הדיון לשם כך. הצדדים הסכימו ואכן נערכה בחינה על ידי המשיבה אשר העלתה כי לא נמצא אסיר או עציר שניתן לשלבו בהפרדה זוגית עם העותר.

ב"כ המבקש חזר על דבריו ואילו ב"כ המשיבה טענה כי קיימת הערכה של גורמי המודיעין ולפיה קיימות כוונות פגיעה במבקש וזאת לאור הנסיבות בהן הוא שוהה במעצר והמידע שהועבר לבית המשפט.

לעיוני הוגש סיכום דיון ועדת הפרדות ומידע אשר אינו רלבנטי לטעמי לעניין החזקתו של המבקש בהפרדה.

יחד עם זאת, על פי סיכום הדיון בוועדת הפרדה, מדובר במי שזו לו כניסתו העשירית לשב"ס, ועל פי הערכת גורמי המודיעין, לאור העובדה כי היה עד מדינה כלפי משפחת פשע, קיימת סכנה מוחשית לחייו.

ברע"ב 3660/10 דמיאן קרליק נ' מידנת ישראל (פורסם בנבו) נדון עניין דומה בו הוצג לבית המשפט תצהיר של סגן גונדר משב"ס ולפיו קיימת סכנת חיים לעותר ובעיקר על סמך תצהיר זה, אישר בית המשפט החזקתו של העורר בהפרדה.

כבוד השופטת נאור פסקה בהאי ליסנא:

"בדיון על פה תמכה באת כוח המשיבה בהחלטת בית המשפט המחוזי בהתבסס על הנימוק כי יש חשש מבוסס לפגיעה במבקש מצד אסירים יוצאי חבר המדינות. לחשש רציני זה יש ביסוס ממשי בחומר החסוי בו עיינתי אף אני. באת כוח המדינה טענה כי החשש לפגיעה במבקש לא יוסר גם אם ישוכן המבקש שלא בהפרדה בקרב אסירים שאינם יוצאי חבר המדינות. טענה זו מקובלת עלי, וזאת מכיוון שלא ניתן להבטיח כי אותם אנשים המהווים סיכון למבקש לא ייצרו קשר עם מי שלעת הזו אינם מהווים לגביו סיכון, ויפעלו באמצעותם. ההגנה על עצור באמצעות הפרדתו הוכרה כשיקול רלוונטי הן בחוק(ראו סעיף 19ב(3) לפקודת בתי הסוהר) והן בפסיקתו של בית משפט זה ראו רע"ב 10/06 אטיאס נ' שירות בתי הסוהר, (פסקה 11פורסם בנבו), [9.5.2006] (להלן: פרשת אטיאס); ו-בג"ץ 324/86 חמאד נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד מ(3) 361, 363 (1986)). עם זאת, וכפי שנאמר בפרשת אטיאס, שומה על שירות בתי הסוהר לשקוד כל העת על בחינת אפשרויות להקל על התנאים של המוחזק בהפרדה, ככל שהדבר מתיישב עם ההגנה על שלומו ובטחונו) פסקה 12 להחלטה האמורה".

משמע, לא בהכרח מידע מודיעיני הוא צורך הכרחי לשם ביסוס העילה להחלטת ההפרדה ולטעמי די בהערכת גורמי המודיעין על צורך זה לשם שמירה על שלומו של המבקש.

ברי הוא שככל ששהותו של העותר בהפרדה תוארך, יגבר הנטל על המשיבה להוכיח הסכנה למבקש אולם בשלב זה, כשמדובר בהארכה ראשונה, בנסיבות המקרה, מידע מודיעיני אינו תנאי בלעדיו אין להארכת השמתו של המבקש בהפרדת יחיד.

יחד עם זאת, מתבקשת המשיבה לבחון מעת לעת האם ניתן להורות על השמתו של המבקש בהפרדה זוגית, או לשלבו באגף השמור.

בכפוף לאמור, הבקשה נדחית והמבקש יוותר בהפרדת יחיד עד ליום 14.3.15.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ב' כסלו תשע"ה, 24 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

חתימה